

[Gert Petersen]

spurgte mig selv: er jeg vågen, eller drømmer jeg? Drømmer jeg, at det socialistiske paradys nu er ved at blive realiseret? Er det virkelig sådan, at statsministeren ikke foretager sig noget, uden at SF, uden at jeg som formand for SF har blåstemplet det? Er vi virkelig derhenne? Er vi nu i hvert fald i mit paradys? Men så vågnede jeg op, og så opdagede jeg, at det bare var hr. Palle Simonsen og hr. Ellemann-Jensen, som sagde det, og så er der jo langt mellem udsagn og virkelighed. Det vil fremgå af det, jeg i øvrigt har at sige her, at der ikke alene er langt mellem de udsagn, vi har hørt, og virkeligheden, der er også et godt stykke mellem det, jeg mener, og det, socialdemokratiet mener. Statsministeren, eller rettere sagt hr. Palle Simonsen, kan godt befri sig for den del af deres bekymring. Der er ikke tale om, at det, statsministeren foretager sig, er noget, som SF blåstempler. I nogle tilfælde vil jeg sige, at det næsten er det modsatte.

Vi har en række kolossale problemer i dansk økonomi. Arbejdsløsheden er det alvorligste. Det fald i levedoden, som i en årække i sidste halvdel af 1970'erne ramte store dele af befolkningen, er et andet stort problem, betalingsbalancen, statsbudgettet. Fra SFs side vil vi slet ikke påstå, at der findes en mirakelløsning på disse problemer, men der må ikke desto mindre føres en målbevidst krisepolitik med udgangspunkt i, at arbejdsløsheden er det største og alvorligste problem, og at tacklingen af de øvrige problemer må underordnes og koordineres med kampen mod arbejdsløsheden.

Når det er kommet så vidt, når krisen er så alvorlig, så skyldes det naturligvis i nogen grad internationale konjunkturer, men det skyldes så sandelig også den form for krisepolitik, der er ført herhjemme i de sidste 5-6 år. Den tog udgangspunkt i begrebet konkurrenceevne, som vi også har hørt en del om i dag. Selvfølgelig - det erkender SF da også - er konkurrenceevnen af betydning. Beskyttelsen af den bør være én af strengene i en krisepolitik, men i en lang årække har man betragtet den som krisepolitikens eneste streng, og det er naturligt for en krisepolitik, der alene baserer sig på kapitalens betingelser. Derfor fik vi indkomstpoltikken, båret af en naiv tro på, at bare man kunne presse de danske lønninger ned under konkurrenternes, så ville krisen blive overvundet uden

hensyn til, at konkurrenterne forsøgte sig med de selv samme metoder, og at eksporthvervene er helt ude af stand til at opsure den kolossale arbejdsløshed. Samme virkning havde de andre patentløsninger, man forsøgte sig med. På 5 år blev momsens sat i vejret fra 15 til 22 pct. Selvfølgelig medførte denne chokbehandling, at der kom formindsket efterspørgsel, men ikke bare efter de udenlandske varer, men sandelig også efter de indlandske varer. Så nok blev betalingsbalancen lidt forbedret, men patienten, det vil sige befolkningen, blev endnu mere syg. Nedskæringerne af de offentlige budgetter, fordyrelsen af den offentlige service, var den tredje patentmedicin, der ifølge opskriften skulle give plads til større private investeringer, men derved blev den offentlige sektors rolle som fremadrivende motor forringet, uden at de private erhvervs investeringer gik i vejret.

Hele denne politik gennemførte socialdemokratiet først sammen med venstre, konservative og radikale, derefter i direkte regeringssamarbejde med venstre, og så sammen med det radikale venstre, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti. Uanset hvilke ølser der blev sat for eller bag, så beholdt pølsen sin smag, krisen blev ved med at være der, ja, den blev værre. Alligevel er det denne politik, de borgerlige partier nu ønsker videreført i forstærket omfang. Godt nok hører vi dem i denne hellige stund tale kritisk om afgifter, men det er faktisk de samme partier, som var med til at sætte højderkord i momsforhøjelse. Godt nok taler kun det radikale venstre for tiden højt om indkomstpoltik, men de andre har trofast været med, hver gang det gjaldt. Deres vigtigste patentmedicin for tiden er dog det, de kalder besparelser, det vil sige nedskæringer på de offentlige budgetter, og det har vi ofte hørt en hel del om her i dag. Her har de for alvor lært af fremskridtspartiet, som jo også nu er med i den fælles front, der åbenbart skal redde Danmark.

Hvad regeringen angår, er det mit indtryk, at diskussionerne i arbejder- og fagbevægelsen, valgresultatet og styrkelsen af SF ikke er gået sporløst hen over socialdemokratiet. Socialdemokratiet gik jo til valg på en opprioritering af beskæftigelsen. Det er sket før, men det var overraskende, at selvpunktet blev fastholdt også efter valget, selv om folkettingen igen fik et borgerligt flertal; et sådant